

22 חכמים תיקנו שנער היורש קרקעות אביו אינו יכול למוכר עד
 23 שיהיה בן י"ח או כ' שנה, שחששו שמא ימכור בזול מאחר ודעתו
 24 קרובה אצל מעות, ועדיין לא נתיישרה דעתו בדרכי העולם.
 25 הגמרא דנה מהו הגיל שלגביו נאמרה תקנה זו:
 26 איתמר, קמן – נער, היורש קרקעות אביו שמת, מאיתמי מוכר
 27 בנכסי אביו – בקרקעות שירש מאביו. רבא אמר רב נחמן, בן שמונה
 28 עשרה שנה. ורב הונא בר חיננא אמר רב נחמן, מבין עשרים שנה
 29 (והא דרבא לאו בפירוש איתמר אלא מכללא איתמר).
 30 מתיב רב זירא לשיטת רב הונא בר חיננא, שהרי שנינו, מעשה בבני
 31 ברח באתר שמכר בנכסי אביו – בקרקעות שירש מאביו ומת
 32 והחזיקו הלוקחות בנכסים, ורבא בן משפחה שהם היורשים של
 33 אותו המוכר, וערערו לומר קמן היה בשעת מיתה ולא חלה
 34 המכירה, ואם כן אנחנו ירשנו את הנכסים, ורבא בני המשפחה
 35 ושאלו את רבי עקיבא, מהו לבדוק, שנפתח את הקבר ונבדוק אם
 36 יש לו סימנים, שאם אין לו סימנים ודאי שהיה קטן בשעת מכירה,
 37 ונזכה בדין. אמר להם רבי עקיבא, אי אתם רשאים לנלוז ולבזותו,
 38 ועוד סימנין עשוין להשתנות לאחר מיתה וגם אם לא תמצאו לו
 39 שערות אין זו הוכחה שהיה קטן בשעת המכירה כי יתכן שהיו לו
 40 שערות ונשרו לאחר מיתה.
 41 רבי זירא מסיים את קושיותו: בשלמא למאן דאמר בן שמונה עשרה
 42 שנה יכול למכור בנכסי אביו אם יש לו סימני גדלות,

1 הדין קאמר ליה – כך הקשה רבי יוחנן לרבי שמעון בן לקיש,
 2 במעשה שהיה בבני ברק מדובר שהלוקחות היו מוחזקים בנכסים
 3 ובני המשפחה באו לתבוע מידם, ובשלמא לדידי, דאמינא רביה
 4 בקיום השטר, אם כן די היה ללוקחות לקיים את שטר המכירה
 5 שבדם על מנת לזכות בדין, היינו משפחת לה דנחתי לקוחות
 6 לנכסים – לפי זה מובן כיצד יתכן שהלוקחות ירדו לנכסים שקנו,
 7 כי קיימו את השטר וזכו בנכסים, אלא לדידה דאמרת רביה בעדים,
 8 ואין הלוקחות יכולים לזכות עד שיביאו ראיה בעדים שהמוכר
 9 היה גדול. הדין משפחת לה דנחתי לקוחות בנכסים, והלא כשהיו
 10 רוצים להחזיק בנכסים היו בני המשפחה משיבים להם שהמוכר
 11 היה קטן, ואין הלוקחות זוכים משום שאין להם ראיה בעדים.
 12 מתרץ ריש לקיש: אמר ליה ריש לקיש לרבי יוחנן, אף שלגבי
 13 משנתינו (קא) דעתי שמקבלי המתנה צריכים להביא ראיה בעדים
 14 שהנותן היה בריא, אולם מודינא לך בערעור דבני משפחה דלא
 15 ערער הוא – מודה אני לדברך בענין המעשה של בני ברק,
 16 שהערעור של בני המשפחה, אין בו ממש, והדין עם הלוקחות אף
 17 בלי שיביאו ראיה בעדים. ומבאר ריש לקיש את דבריו: מאי קאמר
 18 בני המשפחה, הרי לא היתה טענתם אלא שקמן היה, וזו אינה
 19 טענה כלל, משום שהוקמה היא שאין העדים חותמין על השטר אלא
 20 אם בן מבורר להם שבין מוכר ובין לוקח, נעשה גדול, וראוי לקיום
 21 הקנין.

אגרות קודש

ב"ה, א' תמוז, תשט"ו

ברוקלין.

הווי"ח אי"א נוי"נ עוסק בצ"צ

מוה"ר יעקב יוסף שי"ב ש"ב

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת מכתבו מיום השני, בו כותב סדר השיעורים בימי הקיץ והשינויים שנהיו
 בזה. ובדאי מזמן לזמן יוסיפו, וכבר ידועה ההוראה אשר אין לך דבר העומד בפני הרצון ואשר כל
 התחלות קשות.

ומי"ש שמרגיש נמיכת רוח מזה ששומעי השיעור בבית הכנסת פלוני אין ניכרת בהם פעולה
 ושינוי, הנה בודאי רק נדמה לו כן, כי אי אפשר שדברי תורה בכלל ודברי חסידות בפרט לא יפעלו, הן
 בסו"מ והן בוע"ט, עד שסו"ס אפילו האדם שהוא רק רואה לעינים מכיר בהשינוי, אלא שלא תמיד בא
 זה בזמן קצר, ואין כל המשפיעים והמקבלים שוים בזה.

והנה באמת זהו שני ענינים נפרדים, כי על כל איש הישראלי לעשות המוטל עליו - והפעולה
 בהמקבל זהו עוד ענין, ויש בזה שביעת רצון שהוא גם מעין קבלת שכר - אלא שמובטחים אנו, שחזקה
 לתעמולה שאינה חוזרת ריקם ודברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב, ובמילא - ימשיך בפעולותיו
 הטובות בהפצת המעיינות בכל מקום עד שיבואו גם חוצה, ויראה פרי טוב בעמלו בשומעי השיעורים,
 ונחת חסידותי מב"ב שיחיו.

מוסג"פ המשך רשימת המאסר ובטח יזכה בתוכנו את הרבים באופן המתאים.

בברכה,

מ. שניאורסאהן

נ.ב. בודאי למותר לעוררו לנצל את ימי הגאולה י"ב וי"ג תמוז הבע"ל ככל האפשרי, אבל
 באופן שגם אנשי לונדון יביטו עליו שזהו דרכי נועם.

בו כף הָהָהּ. ומבררת עוד: וְלִישָׁלָה לִּיה תִּינוּקָת פֶּת שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁנָה
 יוֹם אֶחָד, שְׂדִינָה כְּגֹדֹלָה לְכָל דְּבַר, מְדוּעַ שָׁאֵל עַל בֵּת אַרְבַּע
 עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְיוֹם אֶחָד. מְשִׁיבָה הַגְּמָרָא: מְעַשֶּׂה שְׁהִיָּה כֶּף הָיָה.
 הַגְּמָרָא מְבִיאָה מַעֲשֵׂה מִהֶעֱנִין הַנִּלְ: (וְהָא דְרָבָא לֹא כְּפִירוּשׁ
 אִיתְמַר אֱלָא מְבַלְלָא אִיתְמַר דִּ) הָהוּא נַעַר שִׁדְּיו לֹא סִימָנִים וְהִיָּה
 פְּחוֹת מִכָּן עֶשְׂרִים, דְּאִיל זִכְּרִי נִכְסִי (אֲבָחוּ כִּנְדִיל בַּר מְנַשָּׁא) –
 שֶׁהָלַךְ וּמִכָּר קִרְקָעוֹת שִׁירָשׁ מֵאֲבִיו, בַּחוּזָת שֶׁהוּא יוֹדֵעַ בְּטִיב מִשָּׂא
 וּמִתָּן וְיֻכַּל לִמְכּוֹר אֶף שְׂאִינוּ בִּן עֶשְׂרִים, וּכְמוֹ שֶׁנִּתְבָּרַר בְּשֵׁם גִּידֹל
 בַּר מְנַשָּׁא. וְלֵאחֲרֵי הַמְכִּירָה אָתָּה – בֹּא הִנֵּר לְקִמְיָה דְרָבָא כְּדִי
 לִמְרֵשׁ שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ בְּטִיב מִשָּׂא מִתָּן וְאִין מְכִירָתוֹ מְכִירָה, אֲמַרְיו לִיָּה
 קְרוּבִיָּה – יַעֲצוֹ לֹא קְרוּבִיו, וְלֵאכּוֹל תִּמְרֵי וְשִׁדְּי בֵּית קְשִׁיּוּתָא בִּי רָבָא
 – לֵךְ אֲכוּל תִּמְרִים, וְהִשְׁלַךְ אֶת הַגֵּרְעִינִים לִפְנֵי רַבָּא, וְיַחֲשׁוּב
 שְׂאֵתָה שׁוֹטָה, וְיַחֲזִיר לֵךְ נִכְסֶיךָ. עֲבַד הָכִי – הֵלַךְ וַעֲשֵׂה כֵּן. כִּיֹּן
 שֶׂרָהוּ רַבָּא עוֹשֶׂה כֵּן, אֲמַר לָהּ לִלְקוּחוֹת, וְכִינִיָּה לֹא וְכִינִי – אִין
 מִמְכְּרוּ מִמְכָּר. כִּי כָּתוּב לִיָּה לְקִמְיָה – כִּאֲשֶׁר הַסּוֹפְרִים הָיוּ
 כּוֹתְבִים שֹׁטֵר פֶּסֶק דִּין בְּשִׁבְלֵי הִנֵּר, אֲמַרְיו לִיָּה לְקוּחוֹת לִנְעֵר, וְלֵא
 אָמַר – תֹּאמַר לִיָּה לְרָבָא דְּבַר חֲכָמָה שֶׁתִּהְיֶה חָשׁוּב בְּעִינֵיו,
 וְכוּנְתָנָם הִיָּתָה שֶׂרָבָא יִרְאֵה שֶׁהִנֵּר יוֹדֵעַ בְּטִיב מִשָּׂא וּמִתָּן וּמִמְכָּרוּ
 קִיָּם, וְכִי יַעֲצוֹ לֹא לִמְרֵשׁ מְלֵילָא אֲסִתְרָה, שֶׁהוּא דְּבַר גִּדּוֹל, רְגִיל סוֹפֵר
 לְכַתּוּב בְּמַחֲזִיר זִוְנָא, וְשִׁמְרָא דְּמֵר – שֹׁטֵר פֶּסֶק דִּין שֶׁל אֲדוּנִי, שֶׁהוּא
 דְּבַר קֶטֶן, רֹצֵחַ הַסּוֹפֵר לְכוּתְבוֹ גַּם כֵּן בְּזִוְנָא, אִיל הִנֵּר וְאֲמַר לִיָּה
 לְרַבָּא בִּיָּה לָהּ רַבָּא וְכִינִיָּה זִכְּרִי, כִּי רֹאֵה אִנִּי שֶׁהוּא פִּיקַח
 וְיוֹדֵעַ בְּטִיב מִשָּׂא וּמִתָּן, אֲמַרְיו לִיָּה קְרוּבִיָּה שֶׁל הִנֵּר לְרַבָּא, אִין מִזָּה
 רֹאִיָּה שֶׁהוּא פִּיקַח, כִּי לְקוּחוֹת אֲנִמְרוּהוּ – לִימְדוּהוּ לִמְרֵשׁ כֵּן. אֲמַר
 לָהּ רַבָּא לְקְרוּבִים, הִרִי מְסַכְרִי לִיָּה סָבֵר – כְּשִׁמְסִבִּירִים לֹא דְּבַר
 חֲכָמָה הוּא מְבִין, וְכִיֹּן דְּמְסַכְרִי לִיָּה וְסָבֵר, מִידַּע יַדַּע – הִרִי הוּא
 חֲכָם וְיוֹדֵעַ בְּטִיב מִשָּׂא וּמִתָּן, וְהָא דְּעֲבַד הָכִי – וְמָה שֶׁהִיָּה אוֹכֵל
 תִּמְרִים וּמְשַׁלֵּךְ גֵּרְעִינִים לִפְנֵי, לֹא עֲשֵׂה כֵּן אֲלֵא מִשּׁוֹם חֲזִיצָא
 יִתְיָא הוּא דִּתְהוּהָ בֵּית וְלֹא מִשּׁוֹם שׁוֹטָה.
 הַגְּמָרָא מְבִיאָה דִּין נֹסֶף: אֲמַר לִיָּה הִנֵּר אֲמַרְיו דְּרַב יַחֲשֵׁעַ, אַע"פ
 שֶׁפְּחוֹת מִכָּן עֶשְׂרִים שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ בְּטִיב מִשָּׂא וּמִתָּן, אִינוּ מוֹכֵר בִּנְכָסִי
 אֲבִיו, אִין זֶה אֲלֵא לִגְבִי מְכִירָה, וְלִעֲדוּת – אֲבָל לַעֲנִין עֲדוּת, עֲדוּתוֹ
 עֲדוּת, שֶׁנֶּאֱמָר לְהַעֲדִיר עַל מָה שֶׁרָאָה וְשָׁמַע מֵאִז שֶׁהִיָּה בִּן שֶׁלֹּשׁ
 עֶשְׂרֵה וְהִבִּיא שְׁתֵּי שַׁעֲרוֹת.
 אֲמַר מֵר וּזְמָרָא, לֹא אֲמַרְנָן שֶׁנַּעַר כֹּזֵה יֻכַּל לְהַעֲדִיר אֱלָא לְגַבִּי עֲדוּת
 עַל מְטַלְטֵלִי, אֲבָל לְמִקְרָעֵי לֹא. מִקְשָׁה רַב אֲשִׁי: אֲמַר לִיָּה רַב אֲשִׁי
 לְמֵר וּזְמָרָא, מֵאִי שְׁמָא – מְדוּעַ בְּמִטְלָלִי יֻכַּל לְהַעֲדִיר, וְכִי מִשּׁוֹם
 דְּכִינִיָּה זִכְּרִי, אֲבָל בִּקְרָעוֹת שֶׁאִין מִמְכְּרוּ מִמְכָּר, אִינוּ מַעֲדִי, אֱלָא
 מִעֲתִידָהּ, הָא דִּתְהוּהָ בְּמִשְׁנָה בְּגִיטִין (ט) הַתְּעוּמוֹת – קִטְנִים, בְּנֵי שֶׁשׁ אוֹ
 שֶׁבַע, תִּיקְנוּ חֲכָמִים שִׁיְהִיָּה מִקְחָן מִקְחָן מִקְחָן מִמְכָּר בְּמִטְלָלִין,
 הָכִי נִמְיָ דְּעוּתוֹת עֲדוּת – וְכִי נֶאֱמַר שֶׁמִּשּׁוֹם כִּי יֻכַּל הוּא לְהַעֲדִיר עַל
 כָּל פְּנִים עַל מְטַלְטֵלִין, וְהִרִי לֹא שֶׁמַּעֲנוּ דְּבַר זֶה מֵעוֹלָם.
 מִתְרַץ מֵר וּזְמָרָא: אֲמַר לִיָּה מֵר וּזְמָרָא לְרַב אֲשִׁי, הָתָם בְּדִינֵי עֲדוּת
 בְּעִינָא – צָרִיךְ שִׁיתִּיקֵים הַכְּתוּב (דְּבָרִים יט ז) 'וְעִמְדוּ שְׁנֵי הַנֶּאֱשִׁים',
 שִׁיעֲמָדוּ שְׁנֵי עֲדִים הַמֵּתָאִימִים לְהַגְדִּירָה 'אֲנָשִׁים', וְלִיָּבָא – וּבִקְטָנִים
 לֹא מִתְקִיָּם דִּין זֶה, שְׂאִינָם נִקְרָאִים 'אֲנָשִׁים'.
 הַגְּמָרָא מְבָרַרֵת אִם יֵשׁ חִילּוּק בֵּין מְכִירָה לְמִתְנָה: אֲמַר אֲמִימֵר,
 וּפְתִינָתוֹ שֶׁל הִנֵּר בִּן שֶׁלֹּשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְיֵשׁ לֹא סִימָנִים גְּדוּלוֹת, אֶף עַל
 פִּי שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ בְּטִיב מִשָּׂא וּמִתָּן, וְאִין מִמְכְּרוּ בִּקְרָעוֹת שִׁירָשׁ
 מֵאֲבִיו מִמְכָּר, מִכָּל מְקוֹם מִתְנָתוֹ בְּהוּן הִרִי הִיא מִתְנָה.
 מִקְשָׁה רַב אֲשִׁי: אֲמַר לִיָּה רַב אֲשִׁי לְאֲמִימֵר, וְלֹא קֵל וְחוֹמֵר הוּא,
 הַשְּׁתָּא וְכִינִי – וְמָה בְּעִינֵי מְכִירָה, שְׂהִיא דָּרֵךְ חֲכָמָה מִשּׁוֹם
 דְּמִקְבָּל זִוְיָ בְּתַמּוּרָה לְמָה שְׁמוֹכֵר, אֲמַרְתָּ דֹּלָא – אִמְרָנוּ שְׁתִּיקָנוּ
 חֲכָמִים שְׂאִינוּ יֻכַּל לִמְכּוֹר אֶת נִכְסֵי אֲבִיו, מִשּׁוֹם דְּדִלְמָא מוֹזִיל
 וּמוֹזִין – שְׂמָא יִמְכּוֹר בּוֹזֵל מֵאֲחֵר שֶׁהוּא קֶטֶן וְאִין דַּעְתוֹ שְׁלֵמָה, אִם
 כֵּן כָּל שְׁכָּן שִׁיתְקֵנוּ חֲכָמִים שֶׁלֹּא יֻכַּל לְתַת נִכְסֵי אֲבִיו בְּמִתְנָה, דֹּלָא
 מִיָּי לִיָּה וְלֹא מִיָּי – שֶׁלֹּא מְגִיעַ אֵלָיו דְּבַר בְּתַמּוּרָה, וְאִין זֶה אֲלֵא דָּרֵךְ
 שְׁטוּת.
 מִתְרַץ אֲמִימֵר: אֲמַר לִיָּה אֲמִימֵר לְרַב אֲשִׁי,

הִינֵי דְּקָאָתוֹ – (בֹּאן) בְּנֵי הַמְשַׁפָּחָה וְאֲמַרְיו לִיָּה לְרַבִּי עֲקִיבָא מְהוּ
 לְבִדּוּקָה, שֶׁאִם אִין לֹא שַׁעֲרוֹת, אֶף שֶׁהוּא בִּן שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה, דִּינוּ
 כְּקֶטֶן וְאִין מִמְכְּרוּ מִמְכָּר. אֱלָא אִי אֲמַרְתָּ שֶׁרַק מִכָּן עֶשְׂרִים יֻכַּל
 לִמְכּוֹר, כִּי כְּדִיקוּ לִיָּה מֵאִי הָיוּ – כְּשִׁבִידָקָה, אֶף אִם לֹא יִמְצָאוּ
 סִימָנִים, מָה תוֹעִיל לָהֶם הַבְּדִיקָה, וְהִרִי וְדֹאִי מְדוּבָר שֶׁהִיָּה בִּן
 עֶשְׂרִים, וְכִיֹּן שֶׁכֵּן הָא תִּנּוּן בְּמִשְׁנָה (נִדָּה מז) לִגְבִי דִין יוֹם, כֵּן עֶשְׂרִים
 שְׁלֵא הִבִּיא שְׁתֵּי שַׁעֲרוֹת שֶׁהוּן סִימָנֵי גְדוּלוֹת, יִבִּיאוּ רֹאִיָּה שֶׁהוּא בִּן
 עֶשְׂרִים, וְהִרִי דִינוּ שֶׁהוּא הַפְּרִים, וְסָרִיס לֹא חוֹלֵץ וְלֹא מִיָּכָם. וּמְבֹאֵר
 שֶׁבֵּן עֶשְׂרִים, אֶף שֶׁלֹּא הִבִּיא שַׁעֲרוֹת, מִחֲזִיקִים אוֹתוֹ כְּגֹדֹל,
 וְאוֹמְרִים שֶׁלֹּא הִבִּיא שַׁעֲרוֹת מִפְּנֵי שֶׁהוּא סָרִיס. וְאִם כֵּן אֶף אִם
 הַיּוֹרְשִׁים לֹא יִמְצָאוּ שַׁעֲרוֹת, מִכָּל מְקוֹם גְּדוֹל הוּא.
 מִתְרַצָּת הַגְּמָרָא: לֹא אִיתְמַר עֲלָה – וְכִי לֹא נֶאֱמַר בְּבִיאוֹר מִשְׁנָה זֶה,
 אֲמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר רַב יִצְחָק אֲמַר רַב, וְהוּא שְׁנֹלְדוּ בִּן סִימָנֵי פְּרִים,
 כְּלָמוֹר, שֶׁמְלַבֵּד גִּיל עֶשְׂרִים שֶׁ תִּנְאִי נוֹסֶף, שֶׁצָּרִיךְ שִׁדְּיו בִּן סִימָנֵי
 סָרִיס הַמְּפֹרָשִׁים בְּיָגְמוֹת (ס). וְלִכָּךְ לֹא קָשָׁה עַל רַב הִנֵּר בַּר
 חִינָנָא, כִּי אֶף שֶׁהִמְכּוֹר הִיָּה בִּן עֶשְׂרִים, כִּיֹּן שֶׁלֹּא נִוְלְדוּ בִּן סִימָנֵי
 סָרִיס, אִינוּ סָרִיס, וְדִינוּ תְּלוֹי בְּהַבְּתָא שַׁעֲרוֹת.
 מְסִיעֵה רַבָּא: אֲמַר רַבָּא, דִּיקָא נִמְי – כִּי מְדוּקָדָק גַּם מִלְשוֹן הַמְשַׁנָּה,
 מִקְרָעֵי "יִבִּיאוּ רֹאִיָּה שֶׁהוּא בִּן עֶשְׂרִים וְהוּא הַפְּרִים", וּמִשְׁמַע
 שֶׁ"וְהוּא הַסָּרִיס" הוּא תִּנְאִי נוֹסֶף וְלֹא הוֹרָאת הַדִּין. מְסִיקָה הַגְּמָרָא:
 שְׁמַע מִיָּתָה – אֲכַן מוֹכֵחַ כֵּן.
 מְבָרַרֵת הַגְּמָרָא: וְכִי לֹא נִוְלְדוּ לֹא סִימָנֵי פְּרִים וְגַם שַׁעֲרוֹת לֹא הִבִּיא,
 עַד כְּמָה נִחוּיָקְנוּ בְּטִיב. מְשִׁיבָה הַגְּמָרָא: תְּנִי – (וְשֶׁנָּה) רַבִּי תִּיָּא, עַד
 רֹב שְׁנֹתָיו, וְהִינֵי שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ שָׁנָה.
 הַגְּמָרָא מְבִיאָה הַנְּהַגַּת רַבִּי חִיָּא לִגְבִי בְּדִיקָת סִימָנִים: כִּי אָתָּה
 לְקִמְיָה דְּרַבִּי תִּיָּא – כִּאֲשֶׁר הָיוּ בָּאִים לִפְנֵי רַבִּי חִיָּא לְשַׁאוֹל בְּדִבְרֵי
 נַעַר שֶׁנִּתְעַכֵּב יוֹתֵר מִדֹּאִי לְהִבִּיא שְׁתֵּי שַׁעֲרוֹת, אִי כְּפִישׁ – אִם
 הִנֵּר הִיָּה כְּחוֹשׁ בְּבִשְׂרוֹ, אֲמַר לָהּ, לִיָּה – לְהַבִּירָאוּ עַל יְדֵי
 אֲכִילָה וְשִׁתִּיָּה, וְאִי אֲמַרְיו – וְאִם הִיָּה בִּירָא בִּשְׂרָא, אֲמַר לָהּ, לִיָּה
 – לְהַכְחִישׁוּ עַל יְדֵי מִיעוּט אֲכִילָה, וְהִטַּעַם מִשּׁוֹם דִּתְנִי סִימָנֵי – שְׁתֵּי
 שַׁעֲרוֹת זִמְנִין דְּתָנוּ מִחֲמַת כְּפִישׁוּתָא – לַפְּעִמִּים בֹּאוֹת עַל יְדֵי
 הַכְּחָשָׁה, וְזִמְנִין דְּתָנוּ מִחֲמַת בְּרִיּוּתָא – (וְהַשְׁמַנָּה).
 הַגְּמָרָא חוֹרֵר לְדוֹן בְּתַקְנָה, שְׁאִין הִנֵּר יֻכַּל לִמְכּוֹר בִּנְכָסֵי אֲבִיו:
 אֲבִיָּה לָהּ תוֹךְ זִמְנִין כְּלַפְנֵי זִמְנִין אוֹ כְּלַחֲרֵי זִמְנִין – שְׁנַת הַשְּׁמוֹנֶה
 עֶשְׂרִי עֲצֻמָּה, אוֹ שְׁנַת הָעֶשְׂרִים עֲצֻמָּה, הָאִם דִּינָה כְּשֶׁנָּה שְׁלַפְנִיָּה,
 שְׂאִינוּ מוֹכֵר, אוֹ כְּשֶׁנָּה שְׁלַחֲרִיָּה, שִׁיכּוֹל לִמְכּוֹר. מְשִׁיבָה הַגְּמָרָא:
 (אֲמַר) רַבָּא אֲמַר רַב נַחֲמָן, תוֹךְ זִמְנִין כְּלַפְנֵי זִמְנִין, וְרַבָּא בַּר רַבִּי שְׁלֵא
 אֲמַר רַב נַחֲמָן, תוֹךְ זִמְנִין כְּלַחֲרֵי זִמְנִין.
 מְדוּקָדָת הַגְּמָרָא: וְהָא דְּרַבָּא שְׂאִמֵּר תוֹךְ זִמְנִין כְּלַפְנֵי זִמְנִין, לֹא
 בְּפִירוּשׁ אִיתְמַר – לֹא שָׁמַע אָדָם שְׁמוּעָה זֹאת מִפִּי רַבָּא, אֱלָא מְבַלְלָא
 אִיתְמַר – אֲלֵא לְמַדּוּ כֵּן מִהַמְעַשֶּׂה שֶׁהִיָּה. דִּתְהוּהָ תוֹךְ זִמְנִין – אוֹתוֹ
 נַעַר שֶׁהִתְחִיל אֶת שְׁנַת הַשְּׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה, דְּאִיל זִכְּרִי נִכְסִי – שֶׁהֵלַךְ
 וּמִכָּר קִרְקָעוֹת שִׁירָשׁ מֵאֲבִיו, וְאָתָּה לְקִמְיָה דְּרַבָּא – וּבֹאֵה הַשְׁאֵלָה
 לִפְנֵי רַבָּא, וְאֲמַר לָהּ, לֹא עָשִׂה וְלֹא כְּלוֹם, וְלֹא חָלָה הַמְכִּירָה. מֵאִן
 דִּתְהוּהָ – מִי שֶׁרָאָה מַעֲשֵׂה זֶה, כִּבְּרָ שֶׂרָבָא פֶּסֶק כֵּן מִשּׁוֹם שֶׁהוּא סוֹבֵר
 דִּתְהוּהָ זִמְנִין כְּלַפְנֵי זִמְנִין, וְלֹא הִיא אֲלֵא הִטַּעַם דִּתְהוּהָ שְׁמוּתָא וְיִתְרָתָא
 חֲזָא בֵּית – רַבָּא רֹאֵה בְּנַעַר זֶה שֶׁהִתְנַהֵּג בְּדָרֵךְ שְׁטוּת יִתְרִיָּה, דִּתְהוּהָ
 קָא מְשַׁחֲרֵר לָהּ לְעֶבְרִיָּה – שֶׁהִיָּה מִשְׁחָרֵר עֲבָדִים שְׁלֹו, וְהוּא אִיבּוֹד
 מִמּוֹן בְּחֹנָם, וְכִיֹּן שֶׁהִיָּה מִתְנַהֵּג בְּדָרֵךְ שְׁטוּתִים, אִין מִמְכְּרוּ מִמְכָּר,
 אֶף עַל פִּי שֶׁהִגִּיעַ לְזִמְנֵי הָרָאוּ לִמְכּוֹר בִּנְכָסֵי אֲבִיו.
 הַגְּמָרָא עוֹבֵרֵת לְדִין נוֹסֶף מֵאוֹתוֹ הָעֵנִין: שְׁלַח לִיָּה גִידֹל בַּר מְנַשָּׁא
 לְרַבָּא, וְלִפְנֵי רַבִּינָה, תִּינוּקָת פֶּת אִתְרַבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה יוֹם אֶחָד שֶׁהִיָּה
 יוֹדֵעַ בְּטִיב מִשָּׂא וּמִתָּן, מָהוּ שֶׁתִּמְכּוֹר קִרְקָעוֹת שִׁירָשָׁה מֵאֲבִיו,
 שְׁלַח לִיָּה רַבָּא, אִם יוֹדֵעַת בְּטִיב מִשָּׂא וּמִתָּן, מִקְחָהּ מִקְחָהּ וּמִקְחָהּ
 מִמְכָּר, כִּי לֹא תִיקְנוּ שְׁעַד גִּיל עֶשְׂרִים אִין מִמְכְּרוּ מִמְכָּר, אֲלֵא
 מִשּׁוֹם שֶׁנַּעַר עֲלוֹל לִמְכּוֹר בּוֹזֵל, אֲבָל מִי שִׁידַע בְּטִיב מִשָּׂא וּמִתָּן,
 אִין לְחַשׁוֹשׁ לִכְרִי, וּמִמְכְּרוּ מִמְכָּר.
 מְבָרַרֵת הַגְּמָרָא: וְלִישָׁלָה לִּיה תִּינוּק – מְדוּעַ שָׁאֵל גִּידֹל בַּר מְנַשָּׁא
 עַל תִּינוּקָתָה, וְלֹא עַל תִּינוּק. וּמְשִׁיבָה: מְעַשֶּׂה שְׁהִיָּה לִפְנֵי וְהִסְתַּפֵּק